

Arrest

nr. 237 757 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partijen van 18 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2. In de bestreden beslissing betreffende

verzoekster wordt er integraal verwezen naar de beslissing inzake verzoeker. Deze beslissingen worden dan ook gezamenlijk besproken.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

3.2. De commissaris-generaal stelt, wat betreft de verdwijning van de zoon van verzoekers, dat dit niet kan worden gelijkgeschakeld met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel het gaat om een dramatische gebeurtenis die een decennium later nog invloed heeft, betreft het een eenmalige gebeurtenis van gemeenrechtelijke aard.

Verzoekers bleven sinds de verdwijning van hun zoon nog een decennium in Noord-Macedonië. Tijdens deze periode zijn zij naar Duitsland en Frankrijk getrokken om verzoeken tot internationale bescherming in te dienen. Zij wachtten echter nooit de uitslag af en keerden steeds vrijwillig terug naar Noord-Macedonië. Deze houding komt niet overeen met de voorgehouden vrees van verzoekers voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder twijfelt de commissaris-generaal aan de bewering van verzoekers omtrent de tweeweekse achtervolging door ‘een zwarte jeep’. Verzoekster had hier zeer weinig informatie over die niet volledig overeenstemt met de verklaringen van verzoeker hieromtrent. Zelfs al zouden deze achtervolgingen aannemelijk zijn gemaakt, tonen verzoekers nog niet aan dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen, of zouden kunnen doen, op de autoriteiten in Noord-Macedonië. Van verzoekers mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij eerst alle redelijk van hun te verwachten mogelijkheden uitputten

om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen zij niet hebben gedaan. De achtervolgingen via jeep hebben verzoekers nooit aangegeven omdat ze dachten dat de politie hier mee te maken had, ze waren ontevreden over het reeds gevoerde politieonderzoek en stellen ze dat Noord-Macedonië corrupt is en dat ze arme Roms zijn. Uit verzoekers verklaringen en de beschikbare informatie blijkt dat de politie na het de ontvoering verschillende onderzoeken heeft uitgevoerd, waaronder zelfs het nagaan van de zwarte jeep. Er blijkt geen onwil of onkunde van de lokale autoriteiten. Betreffende de vermeende samenwerking van de ontvoerders en de politie stellen verzoekers zelf niet over bewijzen te beschikken.

Waar verzoekers verwijzen naar de corruptie in Noord-Macedonië stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt verwezen naar de maatregelen die in Noord-Macedonië werden en worden getroffen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en corruptie tegen te gaan. Specifiek voor de Roma-minderheid wordt niet erkend dat er sprake is van racistisch geweld tegen 'Roms, maar wordt gesteld dat er hierrond verschillende projecten worden gelanceerd. Verder volstaat deze vaststelling om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst geen afdoende bescherming zouden krijgen. Verzoekers tonen geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat zij in Noord-Macedonië risico lopen op systematische discriminatie. Het louter feit Roma te zijn volstaat niet. Uit verzoekers verklaringen blijkt alvast dat zij toegang krijgen tot sociale uitkeringen, de arbeidsmarkt, de woningenmarkt, de gezondheidszorg en het onderwijs.

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers, betreffende de achtervolgingen door de zwarte jeep, stellen zij dat het hier gaat om vergissingen, problemen van interpretatie door de formulering van de vragen en de staat van stress op het moment van de gebeurtenissen. Zij stellen dat hun het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

In de bestreden beslissing wordt echter, zoals supra reeds weergegeven, duidelijk gesteld dat, zelfs al zouden deze achtervolgingen aannemelijk worden gemaakt, zij nog niet aantonen dat verzoekers geen of onvoldoende beroep konden doen op de lokale autoriteiten. Betreffende het beroep doen op de autoriteiten beperken verzoekers zich tot het verwijzen naar andere rapporten dan diegene die door de commissaris-generaal worden aangehaald. Zij tonen echter, zoals de commissaris-generaal duidelijk stelt, geen concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat zij geen beroep kunnen doen op de lokale autoriteiten of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op basis van hun afkomst. Zij betwisten bovendien niet dat zij niet beschikken over bewijs dat er sprake is van enige samenwerking tussen de ontvoerders en de politie.

Waar verzoekers ten slotte nog verwijzen naar een attest voor psychische problemen van verzoeker in Noord-Macedonië, stelt de Raad dat dit attest de bovenstaande vaststellingen niet weerlegt, of althans tonen verzoekers dit niet aan.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Verzoekende partijen gaan in een eerste onderdeel van hun pleitnota in op het recht om te worden gehoord. Zij geven een algemene, theoretische uiteenzetting aan de hand en op basis van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit, het verslag aan de koning, artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (verder: Handvest), de procedurerichtlijn, de rechten van verdediging en rechtspraak. Volgens verzoekende partijen vereist artikel 47 van het Handvest een openbare hoorzitting om de doeltreffendheid van het rechtsmiddel te waarborgen. Een pleitnota ontslaat volgens hen niet van de verplichting om een terechtzitting te houden waar zij hun standpunt persoonlijk kunnen presenteren. Verder is volgens verzoekende partijen de beperking op hun rechten van verdediging en het recht op een tegensprekelijk debat niet langer gerechtvaardigd nu de Raad op 18 mei de terechtzittingen heeft hervat. Verzoekende partijen vragen daarom om te worden gehoord op een openbare terechtzitting met een tolk.

Verzoekende partijen wijzen in een tweede onderdeel van hun pleitnota op nieuwe elementen. Het gaat om een aantal psychologische attesten van verzoeker. Deze rapporten tonen de kwetsbaarheid van verzoeker aan, en het risico op zelfmoord.

Verzoekende partijen herhalen in een derde onderdeel van de pleitnota dat zij vrezen dat hun kinderen, net zoals hun zoon een aantal jaren eerder, zullen worden ontvoerd. Verzoekende partijen wijzen erop dat UNHCR mensenhandel kwalificeert als vervolging. Voorts vestigen zij de nadruk op hetgeen verweerder en de Raad stelden omtrent de verdwijning. Vervolgens geven zij een uiteenzetting omtrent de begrippen 'vervolging', 'ernstige schade' en 'onmenselijke en vernederende behandeling'. Waar de ontvoering als onvoldoende ernstig werd gekwalificeerd, hield verweerder volgens verzoekende partijen geen rekening met alle feiten van de zaak en met de gevolgen voor de gezondheid van de familieleden. Verzoekende partijen wijzen op de grote impact van de ontvoering op de psychische gezondheid van verzoeker. Het traumatiserende karakter van dit feit werd erkend door verweerder en wordt bevestigd in de psychische attesten die bij de pleitnota worden gevoegd. Verzoeker lijdt aan PTSD en heeft in Noord-Macedonië een aantal zelfmoordpogingen ondernomen. Er wordt nagedacht over psychiatrische zorgen in België. Verzoekende partijen wijzen op een Franstalig arrest van de Raad. Gezien de gevolgen voor de gezondheid van verzoeker, kan het CGVS niet concluderen dat de feiten onvoldoende ernstig zijn om te worden beschouwd als vervolging of ernstige schade.

Volgens verzoekende partijen moet er bij de beoordeling van de subjectieve vrees verder rekening worden gehouden met de discriminatie waarmee de Roma-gemeenschap in Noord-Macedonië al tientallen jaren kampt en die het collectieve bewustzijn sterk beïnvloedt. De subjectieve angst van verzoeker wordt door dit collectieve bewustzijn versterkt, waaruit het gevoel voortvloeit dat de autoriteiten het gezin niet optimaal zullen beschermen.

Verzoekende partijen wijzen erop dat de Raad in het verleden reeds oordeelde dat het trauma in sommige gevallen van zulke aard is dat het, indien de feiten vaststaan, volstaat om internationale bescherming te rechtvaardigen. Bij dergelijke analyse maakt het volgens verzoekende partijen niet uit of de autoriteiten bescherming kunnen bieden.

Verzoekende partijen merken op dat de gebeurtenissen in 2019 bovendien aan een sterkere vrees hebben bijgedragen. De dood van verzoekers moeder, ten gevolge van slagen door onbekenden, in 2020, heeft de situatie nog verslechterd. Het was voor verzoekende partijen echter onmogelijk om de medische documenten tijdig te verzamelen en te vertalen.

Met betrekking tot de feiten in 2019, verwijzen verzoekende partijen naar het betoog in het verzoekschrift. Zij benadrukken dat deze problemen volgden op een tv-programma waarin verzoeker zijn ontevredenheid over de politie uitsprak. Verzoeker legde hiervan bewijzen voor aan het CGVS.

Zodra het risico is vastgesteld, moet worden nagegaan of de Noord-Macedonische autoriteiten verzoekende partijen kunnen beschermen. Verzoekende partijen zijn het op dit vlak niet eens met de conclusie van het CGVS. Verzoekende partijen wijzen in deze op de informatie en verslagen bij het verzoekschrift. Tevens herhalen zij dat verzoeker op de televisie kritiek uitte op de politie.

Verzoekende partijen voegen ter staving van het voorgaande een aantal medische en psychische attesten bij hun pleitnota (stukken 1-6).

Daarnaast leggen verzoekende partijen nog twee foto's, een identiteitskaart en twee niet vertaalde documenten neer.

3. Dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen in hun pleitnota geen elementen aanreiken die afbreuk zouden kunnen doen aan de in de beschikking vastgestelde grond.

In zoverre verzoekende partijen in een eerste onderdeel van hun pleitnota argumenteren dat de huidige procedurele wijzigingen op grond van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 een beperking vormen van hun toegang tot de rechter en hun rechten van verdediging beperken, en zij uitdrukkelijk verzoeken alsnog mondeling op een openbare terechtzitting te worden gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. Artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 voorziet dat de Raad tijdens een welbepaalde periode, in het kader van de gerechtelijke maatregelen tegen een (verdere) verspreiding van het corona-virus, in die gevallen waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zoals in voorliggend geval, uitspraak kan doen zonder openbare terechtzitting. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en alzo mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor verzoekende partijen hun recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, worden aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen

te berde te brengen. De partijen beschikken bijgevolg over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*-onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en ondukbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan verzoekende partijen de mogelijkheid werd geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

Verzoekende partijen hebben middels hun pleitnota van 18 juni 2020 gebruik gemaakt van de mogelijkheid om hun opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond en hebben deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partijen hebben aldus de mogelijkheid gehad en ook effectief gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking.

Verzoekende partijen concretiseren daarenboven in het geheel niet over welke elementen zij dan wel zouden wensen gehoord te worden of standpunt in te nemen op een openbare terechtzitting. Verder tonen zij niet aan dat of waarom zij zulks niet konden doen in de voorliggende pleitnota. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn op de in de beschikking opgenomen grond of de beoordeling van hun aanvraag.

De Raad ziet mede gelet op het voorgaande niet in en verzoekende partijen lichten niet toe in welke zin het feit dat zij schriftelijk hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking konden formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter terechtzitting, een beknotting van hun rechten vormt.

Verzoekende partijen werden, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. Zij hebben hiervan gebruik gemaakt en hebben alsoo weldegelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen om op nuttige wijze hun standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 5 juni 2020 opgenomen grond kenbaar te maken. Verzoekende partijen maken de door hen aangevoerde schending dan ook niet aannemelijk.

Dat sedert 18 mei 2020 opnieuw terechtzittingen op de Raad plaatsvinden, zij het erg beperkt en slechts in een gering aantal zaken (andere dan die in het kader van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Voormeld bijzondere machtenbesluit voorziet er net in zaken in de schriftelijke procedure, zoals in voorliggend geval, op grote(re) schaal binnen een redelijke termijn te behandelen, teneinde de rechten waarvan verzoekende partijen de schending inroepen, welke ze niet aantonen, zo goed mogelijk te vrijwaren.

De Raad stipt nog aan dat verzoekende partijen hun kritiek op de procedure, voorzien bij het voornoemde bijzondere machtenbesluit, louter wetskritiek betreft, alsmede dat dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt. De Raad kan dergelijke wetskritiek, waarbij geenszins de bestreden beslissing wordt geviseerd en geen (inhoudelijke) repliek op de beschikking van 5 juni 2020 wordt geformuleerd, dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissingen te besluiten.

Waar verzoekende partijen wijzen op de medische psychische problemen in hoofde van verzoeker en ter staving hiervan een aantal attesten neerleggen, dient te worden opgemerkt dat zij met hun betoog dienaangaande in het geheel niet kunnen volstaan om in hunner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

In zoverre zij in dit kader wijzen op Franstalige rechtspraak van de Raad, geveld in het verleden, dient, nog daargelaten dat zij op generlei wijze aantonen dat of waarom verzoeker zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als degene waarop dit arrest betrekking had, te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening

houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Dat verzoekers medische en psychische problemen dermate ernstig zouden zijn dat deze het leven in zijn land van herkomst voor hem op zich ondraaglijk en onmogelijk zouden maken, kan voorts geheel niet worden gevolgd. Uit de neergelegde attesten, kan zulks vooreerst geenszins worden afgeleid. Verder wordt dit kennelijk tegengesproken door de houding en handelingen van verzoekende partijen na de ontvoering van hun zoon, dewelke de oorzaak zou hebben gevormd voor verzoekers voormelde problemen. Te dezen blijkt uit hetgeen in de voormelde beschikking wordt gesteld immers genoegzaam dat verzoekende partijen sedertdien nog een decennium in Noord-Macedonië bleven, dat zij in deze periode naar Duitsland en Frankrijk trokken om er verzoeken om internationale bescherming in te dienen, dat zij daarbij de uitslag van deze procedures nooit afwachtten en dat zij steeds vrijwillig terugkeerden naar Noord-Macedonië. Bovendien werd reeds in de voormelde beschikking aangegeven dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekende partijen in Noord-Macedonië toegang hebben tot onder meer de gezondheidszorg.

Mede gelet op het voorgaande, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de medische problemen in hoofde van verzoeker op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen verzoekende partijen middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

Wat betreft de nieuwe feiten die door verzoekende partijen worden aangevoerd, met name het gegeven dat de moeder van verzoeker in 2020 zou zijn overleden ten gevolge van slagen door onbekenden, dient te worden vastgesteld dat deze feiten door verzoekende partijen niet worden aangetoond. De stukken die zij ter staving van deze feiten neerleggen, kunnen immers geheel niet overtuigen. Aan de foto's kan geen bewijswaarde worden gehecht. Dergelijke foto's kunnen eenvoudigweg worden gemanipuleerd of bewerkt. Bovendien bevatten zij slechts een momentopname en kunnen zij simpelweg in scène zijn gezet. Verder kan uit deze foto's geenszins worden afgeleid dat de moeder van verzoeker zo zijn geslagen en ten gevolge hiervan zou zijn overleden. Hoe de identiteitskaart een bewijs zou kunnen vormen voor de aangevoerde feiten, kan niet worden ingezien. De overige twee stukken gaan niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV, zodat het onmogelijk is hun inhoud na te gaan en zij verder niet in overweging worden genomen. Verzoekende partijen laten daarenboven na om enige verdere informatie te verstrekken over de voormelde feiten. Zij vergenoegen zich ertoe op algemene wijze aan te geven dat de moeder van verzoeker ten gevolge van slagen door onbekenden zou zijn overleden. Zo deze feiten werkelijk hadden plaatsgevonden, mocht van verzoekende partijen worden verwacht dat zij hierover meer (gedetailleerde) informatie zouden kunnen verstrekken.

Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan deze feiten, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins het bestaan van een nood aan internationale bescherming in hunner hoofde kan worden afgeleid. Zoals zij zelf aangeven, zou de moeder van verzoeker immers zijn geslagen door onbekenden. Gezien verzoekende partijen niet weten wie de moeder van verzoeker belaagde, geen redenen aanreiken voor het gegeven dat zij werd belaagd en evenmin enig verband leggen met hun eigen persoon en situatie, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat deze feiten zouden kunnen toelaten te besluiten dat ook zij dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen zich voor het overige beperken tot het herhalen en bevestigen van een aantal elementen die reeds in het verzoekschrift werden aangevoerd. Het gaat daarbij meer bepaald om de vrees dat (één van) hun kinderen zouden worden ontvoerd, het betoog dat zij voerden omtrent de feiten in 2019, de door hen aangevoerde discriminatie ten aanzien van Roma in Noord-Macedonië en het door hen aangevoerde gebrek aan bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten. Het spreekt voor zich dat verzoekende partijen met deze loutere herhaling

en bevestiging van hetgeen zij hieromtrent reeds uiteenzetten in het verzoekschrift geen afbreuk kunnen doen aan de voormelde, in de beschikking gedane vaststellingen dienaangaande.

Deze vaststellingen vinden overigens bevestiging in het feit op zich dat Noord-Macedonië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS